

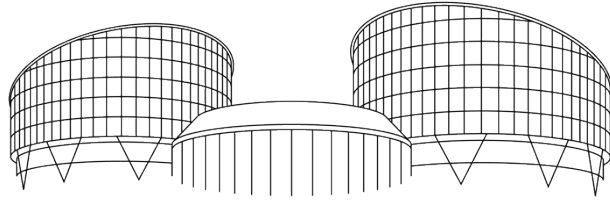

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2013. Prezenta traducere a fost realizată cu sprijinul Fondului Fiduciar pentru Drepturile Omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Ea nu obligă în niciun fel Curtea. Pentru mai multe informații, a se vedea referințele cu privire la drepturile de autor de la sfârșitul acestui document.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2013. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2013. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

SECȚIA A TREIA

CAUZA PIRUZYAN ÎMPOTRIVA ARMENIEI

(Cererea nr. 33376/07)

HOTĂRÂRE
[Extrase]

STRASBOURG

26 iunie 2012

DEFINITIVĂ

26/09/2012

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din Convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În cauza Piruzyan c. Armeniei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a Treia), reunită într-o cameră compusă din:

Josep Casadevall, *Președinte*,

Corneliu Bîrsan,

Alvina Gyulumyan,

Egbert Myjer,

Ján Šikuta,

Luis López Guerra,

Nona Tsotsoria, *judcători*,

și Santiago Quesada, *Grefier de Secție*,

După ce a deliberat în camera de consiliu, la 5 iunie 2012,

Pronunță următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 33376/07 îndreptată împotriva Republicii Armene, cerere depusă la Curte de către un cetățean armean, dl Kamo Piruzyan („reclamantul”), pe data de 25 iulie 2007, în temeiul articolului 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”).

2. Reclamantul a fost reprezentat în fața Curții de către dna L. Sahakyan și dl Y. Varosyan, avocați din Erevan, precum și de către dl A. Ghazaryan, avocat nepracticant. Guvernul armean („Guvernul”) a fost reprezentat de către agentul guvernamental, dl G. Kostanyan, reprezentant al Republicii Armenia la Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

3. Reclamantul a pretins, în special, că detenția sa într-o cușcă de metal în timpul procesului de judecată a echivalat cu un tratament degradant; detenția sa în perioada 19 februarie – 12 martie 2007 a fost ilegală; instanțele judecătorești nu au fost în măsură să ofere motive pentru detenția sa continuă; acesta nu a putut fi liberat pe cauțiune din cauza gravității presupusei infracțiuni; audierea din data de 12 decembrie 2006 cu privire la detenție nu a fost una contradictorie și nu a respectat principiul egalității de arme; argumentele sale privind lipsa îndoielilor rezonabile nu au fost evaluate în mod adecvat; Curtea de Apel a refuzat examinarea apelului său din 27 ianuarie 2007.

4. La 21 ianuarie 2010, cererea a fost comunicată Guvernului. S-a decis, de asemenea, că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună (articolul 29 § 1).

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

5. Reclamantul s-a născut în 1978 și locuiește în Erevan.

6. Reclamantul a pretins că, la orele 9:20, pe 18 octombrie 2006, a fost condus la secția locală de poliție din orașul Alaverdi, în legătură cu un atac armat produs anterior, în acea zi. Acesta a mai susținut că reținerea sa nu a fost înregistrată și că a fost pus în libertate câteva ore mai târziu.

7. La 19 octombrie 2006, reclamantul a fost pus sub urmărire penală, în baza articolului 175 § 2 alin. (2) și (4) din Codul penal (CP). Procedurile au început urmărirea a plângerii victimei, G.H., care locuia în aceeași clădire cu reclamantul. Potrivit lui G.H., la orele 20:45, pe 18 octombrie 2006, reclamantul, care purta o mască, l-a atacat pe acesta la parterul clădirii, l-a lovit în cap cu o bară de metal și i-a furat servieta plină cu bijuterii scumpe.

8. La orele 20:00 ale aceleiași zile, reclamantul a fost arestat oficial, bănuind de săvârșirea infracțiunii sus-menționate. Procesul-verbal privind arestarea preventivă a fost semnat de către reclamant.

9. La 22 octombrie 2006, reclamantului i s-a adus oficial acuzația de a fi săvârșit o tâlhărie, în temeiul articolului menționat anterior. Actul de acuzație menționa că, după producerea incidentului, victima l-a urmărit pe reclamant, care a fost nevoit astfel să abandoneze servieta și să fugă. Actul a fost semnat de către reclamant.

10. La aceeași dată, organul de cercetare a înaintat Curții Regionale din Lori propunerea arestării preventive a reclamantului pentru o perioadă de două luni, având în vedere faptul că a fost condamnat anterior, că infracțiunea făcea parte din categoria infracțiunilor grave și că, dacă ar fi lăsat în libertate, s-ar ascunde.

11. La aceeași dată, Curtea Regională a examinat și admis cererea organului de cercetare, constatând că probele existente la dosar ofereau suficiente motive pentru a crede că reclamantul s-ar putea ascunde sau ar putea împiedica cercetarea, având în vedere natura și gradul de pericolozitate ale infracțiunii în cauză.

12. La 8 decembrie 2006, organul de cercetare a propus prelungirea detenției cu încă două luni. Propunerea menționa că în timpul cercetării au fost efectuate mai multe constatări și expertize, inclusiv expertize chimice și biologice, precum și o analiză a urmelor de la locul faptei. Cu toate acestea, ar fi trebuit efectuată o expertiză biologică suplimentară, iar actul de acuzație modificat. Organul de cercetare a susținut că, dacă ar fi lăsat în libertate, reclamantul s-ar ascunde, întrucât a comis o infracțiune gravă și, condamnat fiind anterior, ar putea comite altele. Acesta nu și-a recunoscut vinovăția și, prin urmare, ar putea împiedica cercetarea. Organul de cercetare a prezentat, în sprijinul propunerii sale, o serie de materiale ale

dosarului, printre care ordonanța de punere în mișcare a acțiunii penale, procesul-verbal al arestării și actul de acuzație.

13. La 12 decembrie 2006, Curtea Regională a examinat propunerea organului de cercetare. Reclamantul a asistat la respectiva audiere și a fost așezat lângă avocatul său.

14. Reclamantul a contestat propunerea organului de cercetare și a cerut instanței liberarea pe cauciune. Acesta a susținut de la bun început că nu exista nicio îndoială rezonabilă că ar fi săvârșit vreo infracțiune. Faptul că a săvârșit infracțiuni în trecut nu justifică detenția sa în acest caz. Curtea Regională a statuat în această privință că nu examinează cauza pe fond, deci și problema vinovăției reclamantului, ci temeinicia propunerii de prelungire a arestării preventive a reclamantului. Există o diferență între problema vinovăției și cea a existenței unei îndoieli rezonabile.

15. Reclamantul a susținut că nu a existat nicio probă concretă care să justifice detenția sa. Ca răspuns la cererea reclamantului de a prezenta probe, organul de cercetare a recunoscut că ele nu erau disponibile. Acesta a susținut că a fost dispusă efectuarea mai multor expertize și că era necesară prelevarea unei probe de sânge, în scopul de a stabili dacă grupa sangvină a reclamantului corespunde cu cea a petelor de sânge găsite pe pantofii victimei. Judecătorul care prezida ședința i-a cerut apoi organului de cercetare să prezinte toate materialele dosarului. La scurt timp, judecătorul s-a retras pentru deliberare în camera de consiliu.

16. După ce a examinat propunerea organului de cercetare și materialele care confirmau temeinicia acesteia, Curtea Regională a decis să o admită în parte și să acorde prelungirea arestării preventive a reclamantului pentru o lună – până la 19 ianuarie 2007 – cu motivarea că, la data de 8 decembrie 2006, organul de cercetare a dispus o expertiză biologică nefinalizată încă. Făcând trimitere la articolul 143 § 1 din Codul de procedură penală (CPP), instanța a decis să respingă cererea de liberare pe cauciune a reclamantului, pe motiv că a fost acuzat de săvârșirea unei infracțiuni grave.

17. La 27 decembrie 2006, reclamantul a introdus un apel. Acesta a precizat, *inter alia*, faptul că nu a existat nicio îndoială rezonabilă privind săvârșirea unei infracțiuni de către persoana sa. Actele supuse spre examinare de către organul de cercetare în susținerea propunerii sale, precum ordonanța de punere în mișcare a acțiunii penale, procesul-verbal al arestării și actul de acuzare, nu erau suficiente pentru a fundamenta îndoiala rezonabilă. Mai mult, Curtea Regională a refuzat, în termeni generali, să examineze problema existenței îndoielii rezonabile. Reclamantul a contestat în continuare afirmația că ar putea săvârși noi infracțiuni, afirmație bazată doar pe faptul că a fost condamnat anterior. În plus, nu exista niciun indiciu temeinic care să sugereze că s-ar putea ascunde. Necesitatea de a efectua o expertiză biologică suplimentară nu a putut servi ca motiv pentru prelungirea detenției sale. În fine, reclamantul a susținut că procesul din fața Curții Regionale nu a fost unul contradictoriu și că a fost încălcat principiul

egalității de arme, odată ce judecătorul care a prezidat ședința, omițând să examineze la audieri probele pe care s-ar fi fundamentat îndoiala rezonabilă, a primit întreg dosarul de la organul de cercetare înainte de a se retrage pentru deliberări. Reclamantul nu a avut acces la niciunul dintre aceste materiale, și nici posibilitatea să le analizeze.

18. La 25 ianuarie 2007, Curtea Penală și Militară de Apel a menținut încheierea Curții Regionale. Aceasta a statuat că organul de cercetare a prezentat indicii temeinice care dovedesc vinovăția reclamantului, reclamant care a confirmat implicarea sa în eveniment. A existat astfel îndoiala rezonabilă că reclamantul a săvârșit o infracțiune. Curtea de Apel a constatat că a existat și necesitatea prelungirii arestării preventive a reclamantului, având în vedere pericolozitatea și natura presupusei infracțiuni, dar și faptul că acesta s-ar putea ascunde sau ar putea împiedica cercetarea. Curtea de Apel a respins cererea de liberare pe cauțiune din aceleași motive. Ea a considerat că încheierea Curții Regionale pentru prelungirea arestării preventive și respingerea cererii de liberare pe cauțiune a fost întemeiată și bine motivată, și că nu există motive pentru a o modifica.

19. La data de 9 ianuarie 2007, organul de cercetare a înaintat o propunere de prelungire a arestării preventive a reclamantului cu o lună, propunere întemeiată pe aceleași motive invocate anterior.

20. La 12 ianuarie 2007, Curtea Regională a examinat propunerea organului de cercetare. Reclamantul a fost prezent la acea audiere și a fost așezat lângă avocatul său. Acesta a contestat propunerea organului de cercetare și a solicitat instanței să fie liberat pe cauțiune. Curtea Regională a admis propunerea și a dispus prelungirea arestării preventive a reclamantului cu o lună – până la 19 februarie 2007 – pe motiv că organul de cercetare a dispus efectuarea unor expertize nefinalizate încă. Instanța a respins cererea reclamantului de liberare pe cauțiune în baza aceluiași motiv.

21. La 27 ianuarie 2007, reclamantul a formulat un apel.

22. La 8 februarie 2007, acuzația împotriva reclamantului a fost modificată. Față de prima formă, reclamantul a mai fost, de asemenea, acuzat de tentativă la omor în stare de recidivă.

23. La data de 16 februarie 2007, cercetarea a fost încheiată și reclamantului i-a fost permis accesul la materialele dosarului.

24. La 19 februarie 2007, perioada de detenție a reclamantului, autorizată prin încheierea din 12 ianuarie 2007, a expirat.

25. La aceeași dată, procurorul a aprobat punerea sub acuzare și cazul a fost trimis în fața Curții Regionale din Lori pentru examinarea fondului.

26. La aceeași dată, Curtea de Apel a decis să lase neexaminat recursul reclamantului din 27 ianuarie 2007, pe motiv că cercetarea a fost încheiată, iar cazul trimis Curții Regionale.

27. La 5 martie 2007, reclamantul a depus o cerere la Curtea Regională, susținând că, începând cu 19 februarie 2007, detenția sa a fost una ilegală și

a solicitat să fie pus în libertate. O cerere similară a fost adresată șefului centrului de detenție în care se găsea reclamantul.

28. Printr-o scrisoare din data de 6 martie 2007, șeful centrului de detenție a respins cererea, făcând trimitere la articolul 138 din CPP și menționând că acest caz a fost trimis Curții Regionale.

29. La 12 martie 2007, Curtea Regională a respins cererea din 5 martie 2007 în baza aceluiași motive.

30. La aceeași dată, Curtea Regională a admis judecarea cauzei penale a reclamantului. Decizia a statuat că detenția reclamantului rămâne neschimbată.

...

37. În cadrul ședinței de judecată din 8 august 2007, reclamantul a solicitat Curții Regionale revocarea ordonanței privind arestarea sa preventivă sau dispunerea măsurii liberării pe cauțiune. Acesta a susținut că se afla în detenție de aproape zece luni. Nu exista niciun motiv întemeiat care să justifice detenția sa continuă, din moment ce toți martorii au fost deja audiați și el nu ar fi putut împiedica desfășurarea procesului. Procurorul a contestat cererea, invocând faptul că reclamantul nu trebuie liberat pe cauțiune, întrucât este acuzat de săvârșirea unei infracțiuni grave. Curtea Regională a respins cererea reclamantului pe motiv că examinarea cauzei nu a fost încheiată încă și că nu existau motive suficiente pentru revocarea măsurii arestării preventive ori dispunerea liberării pe cauțiune.

38. La 6 septembrie 2007, Curtea de Casație a declarat ca nefondate recursurile reclamantului din 24 iulie și 18 august 2007.

39. La o dată nespecificată, procurorul a retras acuzațiile și a solicitat Curții Regionale pronunțarea încetării procesului penal împotriva reclamantului pe motiv că probele existente nu erau suficiente pentru susținerea acuzațiilor împotriva acestuia.

40. La data de 5 decembrie 2007, Curtea Regională din Lori a dat curs propunerii dispunând încetarea procesului penal împotriva reclamantului, în temeiul articolului 35 § 4 din CPP.

41. La aceeași dată, reclamantul a fost pus în libertate.

II. DISPOZIȚIILE DE DREPT ȘI PRACTICA INTERNE RELEVANTE

A. Codul penal (în vigoare la 1 august 2003)

42. În conformitate cu articolul 19, în funcție de natura lor și gradul de pericol social, infracțiunile sunt împărțite în infracțiuni ușoare, mai puțin grave, grave și deosebit de grave. Faptele săvârșite cu premeditare, sancționate cu pedeapsa închisorii de maxim cinci ani, se încadrează în categoria infracțiunilor mai puțin grave, în timp ce faptele al căror maxim special este de zece ani de închisoare sunt considerate infracțiuni grave.

43. În temeiul articolului 175 § 2 (2) și (4), tâlhăria, adică furtul săvârșit prin întrebuințare de violențe sau amenințări care pun în primejdie viața sau sănătatea victimei, cu scopul de a-și însuși o cantitate mare de bunuri, de către o persoană având asupra sa o armă ori un obiect asimilabil acesteia, se pedepsește cu închisoare de la șase la zece ani.

B. Codul de procedură penală (în vigoare la 12 ianuarie 1999)

1. Dreptul la recurs

44. În conformitate cu articolul 6 § 10, hotărârea definitivă este hotărârea adoptată de către autoritatea competentă, care desesizează instituția sau întrerupe desfășurarea procesului ori care soluționează cauza pe fond.

45. Potrivit articolului 65 § 2 (20), acuzatul are dreptul de a declara recurs împotriva actelor și deciziilor organului de anchetă, de cercetare, procurorului și instanței de judecată, inclusiv împotriva verdictului și a oricărei alte hotărâri judecătorești definitive.

46. În temeiul articolului 384, în vigoare la data faptelor, recursurile puteau fi declarate numai împotriva hotărârilor definitive ale primei instanțe.

2. Despre detenție

47. În conformitate cu articolul 134, măsurile preventive sunt măsuri cu caracter de constrângere impuse unei persoane arestate sau acuzate pentru a preveni comportamentul inadecvat al acesteia în timpul desfășurării procesului penal și pentru a garanta executarea hotărârii de judecată. Măsurile preventive includ, printre altele, arestarea preventivă și liberarea pe cauciune.

48. Articolul 135 prevede că instanța poate dispune luarea unei măsuri preventive doar atunci când probele dosarului oferă motive suficiente să se considere că bănuitul sau acuzatul poate: (1) să se ascundă de organul care instrumentează cauza penală; (2) să zădărnicească aflarea adevărului prin influențarea persoanelor implicate în procesul penal ori prin sustragerea sau falsificarea probelor importante ale cauzei, prin refuzul de a se prezenta în fața organelor abilitate atunci când este citat, fără motive întemeiate, sau prin alte mijloace; (4) să se sustragă de la judecată ori de la executarea pedepsei; sau (5) să împiedice executarea hotărârii judecătorești. Detenția și liberarea pe cauciune pot fi dispuse în cazul acuzatului numai atunci când maximul pedepsei prevăzute pentru săvârșirea presupusei fapte este închisoarea mai mare de un an sau când există motive suficiente să se considere că bănuitul sau acuzatul ar putea comite vreo faptă din cele menționate mai sus. Atunci când se hotărăște necesitatea impunerii unei

măsurii preventive sau se dispune măsura preventivă aplicabilă bănuितului sau acuzatului, trebuie avute în vedere: (1) natura și gradul de pericol social al presupusei fapte; (2) personalitatea suspectului sau acuzatului; (3) vârsta și starea sănătății lui; (4) sexul; (5) ocupația; (6) statutul familial și dacă are, după caz, pe cineva sub ocrotire; (7) starea materială; (8) dacă bănuitul are o reședință permanentă; și (9) alte circumstanțe semnificative.

49. Articolul 136 § 2 prevede că arestarea preventivă și liberarea pe cauțiune pot fi dispuse doar prin încheierea instanței după înaintarea unei propuneri de către organul de cercetare penală sau de către procuror, ori prin auto-sesizare, în timpul examinării cauzei penale. Instanța poate înlocui măsura arestării preventive cu liberarea pe cauțiune și la solicitarea apărătorului.

50. În temeiul articolului 138 § 3, în timpul urmăririi penale perioada arestării preventive nu poate depăși termenul de două luni, cu excepția cazurilor prevăzute de Cod. În cursul urmăririi penale, măsura arestării preventive se suspendă la data la care procurorul trimite cauza penală instanței de judecată sau atunci când măsura arestării preventive este revocată.

51. Articolul 143 § 1 prevede că prin „cauțiune” se înțelege suma de bani, aporturile sau alte bunuri depuse în instanță de către una sau mai multe persoane, în scopul de a garanta liberarea provizorie a unei persoane acuzate de săvârșirea unei infracțiuni ușoare sau mai puțin grave.

52. În conformitate cu articolul 285 § 1, propunerea procurorului sau a organului de cercetare penală de luare a măsurii arestării preventive a unei persoane sau de prelungire a acesteia trebuie să indice motivele și temeiurile pentru care măsura este necesară. Materialele pe care se întemeiază cererea trebuie să fie anexate la aceasta.

...

ÎN DREPT

...

III. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 5 § 3 DIN CONVENȚIE

83. În continuare, reclamantul s-a plâns că instanțele naționale nu au oferit motive care să explice perioada mare a detenției sale și de faptul că liberarea sa pe cauțiune nu era prevăzută de lege din cauza gravității infracțiunii. Acesta a invocat articolul 5 § 3 din Convenție, care prevede următoarele:

„3. Orice persoană arestată sau deținută în condițiile prevăzute de paragraful 1 lit. c) din prezentul articol trebuie adusă de îndată înaintea unui judecător sau a altui magistrat împuternicit prin lege cu exercitarea atribuțiilor judiciare și are dreptul de a fi judecată într-un termen rezonabil sau eliberată în cursul procedurii. Punerea în libertate poate fi subordonată unei garanții care să asigure prezentarea persoanei în cauză la audiere.”

...

B. Cu privire la fondul cauzei

1. Pretinsa lipsă a motivării detenției prelungite a reclamantului

(a) Susținerile părților

89. Guvernul a susținut că autoritățile naționale au oferit motive pertinente și suficiente pentru necesitatea detenției prelungite a reclamantului, cum ar fi pericolul sustragerii acestuia, împiedicarea desfășurării procesului și comiterea unei noi infracțiuni, având în vedere că a mai fost condamnat anterior.

90. Reclamantul a susținut că instanțele naționale nu au motivat necesitatea detenției sale prelungite și au invocat doar dispozițiile legale incidente, fără a face vreo evaluare a situației sale particulare.

(b) Aprecierea Curții

(i) Principii generale

91. Persoana acuzată de săvârșirea unei infracțiuni trebuie lăsată întotdeauna în libertate până la judecarea cauzei, cu excepția cazului în care autoritățile dovedesc faptul că există motive „pertinente și suficiente” pentru a justifica prelungirea detenției (a se vedea *Smirnova c. Rusiei*, nr. 46133/99 și 48183/99, § 58, CEDO 2003-IX (extrase); *Becciev c. Moldovei*, nr. 9190/03, § 53, 4 octombrie 2005; și *Khodorkovskiy c. Rusiei*, nr. 5829/04, § 182, 31 mai 2011).

92. Instanțele naționale trebuie să examineze toate faptele motivând în favoarea sau împotriva existenței unui real interes public care să justifice, cu respectarea principiului prezumției de nevinovăție, excepțiile de la regula respectării libertății individuale și să le expună în hotărârile lor date cu privire la cererile de punere în libertate (a se vedea *Letellier c. Franței*, 26 iunie 1991, § 35, seria A nr. 207). Argumentele pro și contra punerii în libertate nu trebuie să fie generale și abstracte (a se vedea *Clooth c. Belgiei*, 12 decembrie 1991, § 44, seria A nr. 225).

93. Existența unei îndoieli rezonabile potrivit căreia persoana arestată a săvârșit o infracțiune este o condiție *sine qua non* pentru legalitatea detenției prelungite, dar, după o anumită perioadă de timp, ea nu mai este suficientă.

În asemenea cazuri, Curtea trebuie să stabilească dacă celelalte temeuri invocate de către autoritățile judiciare mai justifică lipsirea de libertate. În cazul în care asemenea motive au fost întradevăr „pertinente” și „suficiente”, Curtea trebuie să verifice de asemenea dacă autoritățile naționale competente au manifestat o „diligență specială” în desfășurarea procesului (a se vedea *Labita c. Italiei* [MC], nr. 26772/95, § 153, CEDO 2000-IV).

94. Jurisprudența convențională a statuat patru motive fundamentale pentru admiterea detenției unei persoane înainte de faza judecătii, atunci când persoana în cauză este bănuită de săvârșirea unei infracțiuni: pericolul sustragerii de la actul de justiție (a se vedea *Stögmüller c. Austriei*, 10 noiembrie 1969, § 15, seria A nr. 9), pericolul ca acuzatul, liber fiind, va pune în pericol, prin acțiunile sale, desfășurarea actului de justiție (a se vedea *Wemhoff c. Germaniei*, 27 iunie 1968, § 14, seria A nr. 7) sau va comite noi infracțiuni (a se vedea *Matznetter c. Austriei*, 10 noiembrie 1969, § 9, Seria A nr. 10) sau va provoca dezordini publice (a se vedea *Letellier*, citată mai sus, § 51).

95. Pericolul ascunderii acuzatului nu poate fi estimat având în vedere doar gravitatea pedepsei prevăzute. Acesta trebuie stabilit având în vedere o serie de alți factori relevanți, care pot confirma fie existența pericolului de a se ascunde, fie gravitatea redusă a faptei ce se pretinde a fi săvârșită și care nu justifică detenția până la judecarea cauzei (a se vedea *Yağcı și Sargın c. Turciei*, 8 iunie 1995, § 52, seria A nr. 319-A). Pericolul de ascundere trebuie să fie evaluat în funcție de circumstanțele personale, morala persoanei, existența unui domiciliu, ocupația, veniturile, legăturile de familie și alte legături cu țara în care îi este aplicată măsura preventivă. Probabilitatea unei condamnări îndelungate și consistența probelor pot prezenta importanță, dar nu sunt hotărâtoare în sine, obținerea de garanții putând fi utilizată pentru a compensa orice pericol (a se vedea cauza *Neumeister c. Austriei*, 27 iunie 1968, § 10, seria A nr. 8).

96. Pericolul că acuzatul poate să împiedice buna desfășurare a procesului nu poate fi invocat *in abstracto*, ci trebuie susținut prin probe concrete (a se vedea *Trzaska c. Poloniei*, nr. 25792/94, § 65, 11 iulie 2000).

(ii) *Aplicarea principiilor sus-menționate în cauză*

97. În cauză, Curtea reține că instanțele naționale, atunci când au dispus măsura arestării preventive a reclamantului și prelungirea acesteia, s-au întemeiat pe existența pericolului de ascundere și de împiedicare a desfășurării procesului, având în vedere natura gravă a învinuirii, iar în mai multe rânduri, că trebuiau efectuate expertize și că procedurile erau încă în derulare.

98. Curtea remarcă din start că motive precum necesitatea efectuării de noi expertize sau nefinalizarea procedurilor nu corespund niciunuia dintre

motivele admise pentru admiterea detenției unei persoane până la judecarea cauzei sale, în temeiul articolului 5 § 3.

99. În privința pericolului de ascundere sau de împiedicare a desfășurării procesului, Curtea constată că atât Curtea Regională, cât și Curtea de Apel s-au limitat la a relua motivările abstracte și stereotipe, fără a indica din ce cauză consideră întemeiate afirmațiile potrivit cărora reclamantul s-ar putea ascunde sau împiedica desfășurarea procesului. Nici măcar nu au combătut argumentele aduse de către reclamant. Referințele de ordin general la natura gravă a infracțiunii de săvârșirea căreia a fost acuzat reclamantul și pe care s-au întemeiat instanțele în mai multe rânduri nu pot fi considerate ca fiind justificări suficiente ale presupuselor pericole.

100. În lumina celor sus-menționate, Curtea consideră că motivele invocate de către Curtea Regională din Lori și Curtea Penală și Militară de Apel în încheierile lor cu privire la detenția reclamantului și prelungirea acesteia nu au fost „pertinente și suficiente”. În consecință, a existat o încălcare a articolului 5 § 3 al Convenției în această cauză.

2. Interzicerea liberării pe cauțiune

(a) Susținerile părților

101 Reclamantul a susținut că interzicerea liberării pe cauțiune prevăzută la articolul 143 § 1 din CPP contravine garanțiilor articolului 5 § 3.

102. Guvernul nu a comentat asupra acestui capăt de cerere.

(b) Aprecierea Curții

103. Curtea reiterează că, în temeiul articolului 5 § 3, autoritățile, atunci când decid dacă o persoană trebuie pusă în libertate sau ținută în detenție, sunt obligate să ia în considerare măsuri alternative pentru a se asigura de prezentarea persoanei în cauză la audiere. Întrădevăr, articolul nu prevede numai „dreptul de a fi judecată într-un termen rezonabil sau eliberată în cursul procedurii” al unei persoane, ci și faptul că „punerea în libertate poate fi subordonată unei garanții care să asigure prezentarea persoanei în cauză la audiere” (a se vedea *Jablonski c. Poloniei*, nr. 33492/96 , § 83, 21 decembrie 2000).

104. În continuare, Curtea reține că a constatat anterior încălcări ale articolului 5 § 3 într-un număr de cazuri în care cererile de liberare pe cauțiune au fost respinse automat, în baza legii (a se vedea *Caballero c. Regatului Unit* [MC], nr. 32819/96, §21, CEDO 2000-II, și *S.B.C c. Regatului Unit*, nr. 39360/98, § 23-24, 19 iunie 2001).

105. În cauză, cererile reclamantului de a fi liberat pe cauțiune au fost, de asemenea, respinse, pe motiv că ar fi fost acuzat de săvârșirea unei infracțiuni care, în conformitate cu articolul 19 din CP, era calificată ca fiind gravă, și că articolul 143 § 1 din CPP interzicea liberarea pe cauțiune în

asemenea cazuri. Curtea consideră că o atare respingere automată a cererilor reclamantului de liberare pe cauțiune, lipsită de vreun control judiciar al circumstanțelor particulare ale detenției sale, era incompatibilă cu garanțiile articolului 5 § 3.

106. Prin urmare, a existat o încălcare a articolului 5 § 3 din Convenție în această privință.

...

DIN ACESTE CONSIDERENTE, CURTEA, ÎN
UNANIMITATE

...

4. *Hotărăște* că a existat o încălcare a articolului 5 § 3 din Convenție în privința omisiunii de a prezenta motive pertinente și suficiente pentru detenția prelungită a reclamantului;
5. *Hotărăște* că a existat o încălcare a articolului 5 § 3 din Convenție în partea ce ține de respingerea automată a cererilor reclamantului de liberare pe cauțiune;

...

Redactată în limba engleză și notificată în scris la 26 iunie 2012, în conformitate cu articolul 77 § 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Santiago Quesada
Grefier

Josep Casadevall
Președinte

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2013.

Limbile oficiale ale Curții Europene a Drepturilor Omului sunt engleza și franceza. Prezenta traducere a fost realizată cu sprijinul Fondului Fiduciar pentru Drepturile Omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Ea nu obligă în niciun fel Curtea, care, de altfel, nu își asumă răspunderea pentru calitatea acesteia. Traducerea poate fi descărcată din baza de date HUDOC a Curții Europene a Drepturilor Omului (<http://hudoc.echr.coe.int>) sau din oricare altă bază de date în care Curtea a făcut această traducere disponibilă. Traducerea poate fi reprodusă în scop necomercial, condiția fiind ca titlul cauzei să fie citat în întregime, împreună cu referirea la dreptul de autor menționat anterior și la Fondul Fiduciar pentru Drepturile Omului. Dacă intenționați să folosiți vreun fragment din această traducere în scop comercial, vă rugăm să contactați publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/ European Court of Human Rights, 2013

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has share it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/ Cour Européenne des Droits de l'Homme, 2013

Les langues officielles de la Cour Européenne des Droits de l'Homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>) où de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante: publishing@echr.coe.int.